

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. I. An pretium Simoniacum necessariò debeat esse temporale quid, non spirituale; & quando temporale, quod datur, habeat rationem rationem pretij, respectu tei spiritualis, quæ vicissim datur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

causam, Parocho v. g. seni, ad sustentationis auxilium, titulo Eleemosynæ, &c. quavis de jure antiquo communi sine Simonizæ vitio emi & vendi possent, spectando tamen stylum Curiz Romanæ post Bullam Pij V. Simoniacum est, si emantur aut vendantur illæ, cum ex decreto Pij V. obligationem recitandi officij B. Virginis annexam habeant.

§. IX.

De Simonia, quæ committitur circa officia Ecclesie temporalia.

Spectato jure naturali Simonia non est talia officia pro pretio temporali sibi comparare, cum nihil in se spirituale hæc officia habeant, nec ordinentur ad spirituales actiones, de jure tamen Ecclesiastico Simonia est, hæc talia pro pretio temporali emere vel vendere, c. *Consulere 28. h. 1.* Sunt enim conjuncta cum factis, quæ curant, si tamen solis Clericis ea conferri soleant, & nisi per contrariam consuetudinem huic prohibitioni juris Canonici fuerit derogatum, Functiones tamen talium officiorum vendere aut emere, Simoniacum non est, cum nullum habeatur jus Ecclesiasticum, talium functionum emptionem vel venditionem prohibens.

SECTIO V.

De pretio Simoniaci, eiusque divisione.

§. I.

An pretium Simoniacum necessario debeat esse temporale quid, non spirituale; & quando temporale, quid dicitur habeat rationem pretij, respectu spiritualis, quæ vicissim datur;

Pretium Simonizæ spectato jure naturali & divino, necessario debet esse quid temporale, nec sufficit spirituale, quia malitia Simonizæ in hac injuria rei temporalis cum spirituali comparatione & æstimatione consistit; & hæc virtuale permutare pro spirituali non est Simonia juris divini, jure tamen Ecclesiastico prohibita est, sub Simonizæ peccato, permutare inter se propria voluntate beneficia Ecclesiastica, sine Superioris auctoritate. Neque Simonia est juris divini, aut naturalis, si res pretio æstimabilis gratis, & liberaliter donetur illi, aut detur, qui spirituale beneficium, aut officium præstitit, ut habetur in *can. Licet 4. cau. 1. q. 2.* sive detur tale donum temporale post spirituale præstitum, sive detur ante illud, quia in tali casu non datur temporale, ut pretium rei spiritualis, & ex injustitia debicum; sed et donum liberale, & gratuitum, quævis in foro externo, quando præcedunt temporalia munera, plerumque permutatur Simonia (licitum tamen non est, sed Simoniacum, obligationem antidoralem gratitudinis in peccatum deducere, specialiter promittendo implere illam) nullò modo Simonia est pro spiritualibus ministerijs accipere, aut dare aliquid temporale, pro sustentatione talia

talis personæ, quamvis ex pacto detur, quamvis ille, qui accipit, non indigeat hoc temporali tanquam sustentationis stipendio, cum ex suis patrimonialibus sufficienter instructus sit. Neque simonia est dare aut promittere alicui temporale aliquid per modum retributionis, seu compensationis, ut inducat alterum ad spirituale aliquid, ut si quis promittat infideli, se daturum temporale, si fidem veram suscipiat &c. neque enim in tali casu primum est, quod intenditur, rei temporalis cum spirituali comparatio, tanquam pretij convenientis, sed est liberalis donatio sub certo tamen modo, ad quem alter inuitatur, facta. Neque denique simonia proprie loquendo est absque pacto expresso vel tacito temporale pro spirituali dare vel accipere, cum possit in tali casu, tale quid admitti, ut eleemosyna &c.

§. II.

*Quanam circumstantia consideranda sint, ut cognoscatur, an munus ali-
quod temporale habeat rationem simoniacè
dati pro re spirituali, vel non
habeat?*

EX c. *Etsi questiones 18, l. 2,* habetur, quod in foro externo ex circumstantijs dijudicandum sit, an temporale, quod datur, simoniacè detur, maximè, si pactum intercesserit, & nulla causa subsit, ex qua cohonestari possit talis datio. Et hinc dicit Pontifex in cit. c. tria potissimum attendenda esse, ad di-
gnoſcendum, utrum gratuitò, vel per modum pretij temporale datum sit. Pri-
mò qualitas personæ dantis & recipien-
tis, an sit dives, an pauper, nobilis an

ignobilis &c. (de illis enim gratuita do-
natio præsumi potest) ad quam præ-
sumptionem multùm etiam iuvat vitæ
integritas, morum honestas, vinculum
amicitiæ &c. Secundò putat Pontifex
considerandam circumstantiam quanti-
tatis, magnum scilicet an parvum sit do-
num, respectu dantis & accipientis &c.
ita tamen, ut facillius excusetur à simo-
niæ præsumptione, comestibilia, aut
potabilia, in modica quantitate data,
quàm pecunia. Tertiò denique consi-
derandam putat Pontifex circumstan-
tiam temporis, sive occasionem datio-
nis, (si enim urgente necessitate tempo-
rale quid detur, ad subveniendum potius
necessitati tale datum præsumitur,
quàm ad emendam rem spiritualem) utrum
detur ante receptam rem spiritualem,
vel in ipsa receptione, vel post illam
receptam, ubi gratitudo lo-
cum habet. &c.

§. III.

Quotuplex sit pretium simoniacum?

TRiplex communiter in jure Simo-
niæ pretium asseritur, munus à ma-
nu, munus ab obsequio, & munus à
lingua. Munus à manu censetur pro
spirituali dari, non tantùm, quando ad
hoc obtinendum pecunia, aut alia res
materialis, sive mobilis illa sit, sive im-
mobilis, sive corporalis, sive incorpo-
ralis, uti sunt varia jura &c. datur, sed
etiam quando debitum remittitur, aut
solutio hujus differtur, quando mu-
tuum datum, quando promittitur de-
biti